

Dintr-o familie de intelectuali, cu publice preocupări pentru artă — îndeosebi muzică —, *T. Burada*, după ce-și încheie studiile (muzicale și juridice) la Paris, revine în țară la 1866 și ocupă diferite funcții în magistratură. Pasionat de muzică, la 1877, în urma unui concurs, este numit profesor de „Teorie muzicală și solfegiu” la Conservatorul din Iași și tipărește apoi numeroase studii din domeniul muzicii și folclorului. Contactul strâns cu folclorul și muzica l-a dus firesc spre preocupări teatrale. Dintre acestea, menționăm : „Cercetări despre Școala Filarmonică din București” (1833—1836) și „Cercetări despre Conservatorul filo-dramatic din Iași” (1836—1838), precum și „Istoria teatrului în Moldova”, lucrare (în trei

volume) ce urmărește evoluția teatrului moldovenesc pînă la începutul secolului nostru.

În istoriografia teatrului românesc, lucrarea lui Burada constituie un moment important. Cercetarea istoriei este întreprinsă cu un spirit atent, scrupulos și competent față de datele, aspectele și oamenii mișcării teatrale din trecut. Deși lipsită de adînci sondaje în problematica evenimentelor parcurse, marele lux de fapte și documente în care excellează dă lucrării lui Burada trăinicia și puterea de dăinuire a unei opere de știință în materie. „Istoria teatrului în Moldova” e folosită astăzi pentru materialul deosebit de grețos pe care-l conține, ca o lucrare clasică. Tipărind primele două volume în decursul vieții, Burada a lăsat în manuscris cel de al treilea și ultimul volum.

După ani de muncă și istovitoare cercetări, Teodor Burada a încetat din viață la adîncă bătrînețe în orașul său natal, Iași, la 13 februarie 1923.

Locul pe care *Mihai Popescu* l-a ocupat în galeria actorilor teatrului românesc din cea dintîi jumătate a secolului al XX-lea a fost unul dintre cele mai pline de perspectivă.

Născut la Tîrgoviște, în ziua de 22 iulie 1909, Mihai Popescu a urmat la București școala primară și liceul, luîndu-și bacalaureatul la Colegiul „Sf. Sava”.

A urmat Conservatorul din București (clasa Luciei Sturdza Bulandra), trecîndu-și examenul de absolvire cu *Comedia zorilor* de Mircea Ștefănescu.

Încă din primul an de studii, Mihai Popescu a fost angajat în Compania „Bulandra-Manolescu-Maximilian-Storin”, apoi, între anii 1931—1933, joacă la Teatrul „Maria Ventura” (sala Comedia), în *Hoțul* de H. Bernstein, *Sexul slab* de Bourdet, *Amorul veghează* de Robert de Flers și Caillavet, *Take, Ianke și Cadir* de V. I. Popa.

După ce-și încheie stagiul militar, pleacă la Viena, să-și continue studiile artistice la școala lui Reinhardt, la „Schönbrunnseminar” după care, angajat succesiv de mai multe teatre, joacă mai ales la „Theater in der Josefstadt” — în *Maria Stuart*, *Cum vă place* ș. a.

Revenind în țară, Mihai Popescu a fost angajat la 1 decembrie 1938 de Teatrul Național din București, apoi de Teatrul „Maria Filotti” (octombrie 1939).

Între 1940—1944, îl vedem din nou pe scena Teatrului Național din București, în două roluri de puternic relief: Oswald din *Strigoii* de Ibsen și în piesa lui Pirandello: *Dar nu e nimic serios*; apoi, la „Volkstheater” din Viena, obține un deosebit succes în *Samurai*, piesa lui Mirko Jelusich, *Focul căminului* de Budak, *Hangița fermecătoare*, adaptare de Otto Emmerich Groh, după comedia lui Goldoni *La Locandiera*, și în rolul titular din *Nunta lui Figaro* de Beaumarchais, la „Deutsches Volkstheater”.

De la 1944, reîntors definitiv în țară, Mihai Popescu continuă să joace pe diferite scene particulare, pînă la 1 noiembrie 1947, cînd rămîne ca angajat al Teatrului Național, pe scena căruia a avut numeroase creații, dintre care putem cita pe cele din: *Romeo și Julieta*, *Bălcescu*, Harry Smith din *Chestiunea rusă*, Andrei Bîrlea din *Iarbă rea*, precum și în piesele *Uocea Americii*, *M-am născut ieri*, *Podul vieții*, *Zori deasupra Moscovei* etc.

Ultimele sale creații au fost în piesa *Praga va fi veșnic a mea*, pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R., unde a întrupat figura lui Julius Fucik, și în *Othello*, pe scena Naționalului, unde l-a jucat pe Iago.

Preocupat de ridicarea cadrelor noi actricești, Mihai Popescu a desfășurat o rodnică, dar din păcate scurtă activitate pedagogică (între ianuarie 1949 și octombrie 1950), în calitate de profesor de artă dramatică la Institutul de teatru și cinematografie din București.

Încetează din viață, în plină glorie artistică, la 24 februarie 1953.

G. F.

